

[Johs. Hansen.]

de skal bruge, og jeg tror derfor, det er ganske rigtigt, som Ministeren gjorde gældende, at disse fattige Landkommuner, hvis Fattigdom bl. a. viser sig ved et mindre Børnefradrag, vil komme til at bære en uforholdsmæssig stor Del af Byrden ved den Overflytning af Amtsskatterne til de kommunale Skatteydere, som er foreslaaet i det foreliggende Lovforslag. Man kan f. Eks. tænke sig en Mand, der har en Indkomst paa 1 400 Kr. og 6 Børn. I en Landkommune, hvor Fradraget er 200 Kr. pr. Barn, gaar der 1 200 Kr. fra i denne Indkomst, i en Landkommune, hvor Fradraget er 100 Kr. pr. Barn, gaar der 600 Kr. fra. I det første Tilfælde bliver der 200 Kr. tilbage, som maaske endda bliver yderligere nedsat til et ganske lille Beløb. I det andet Tilfælde er det meget sandsynligt, at de 800 Kr., der bliver igen, slet ikke bliver Genstand for Nedsættelse, og det vil sige, at den Mand i Virkeligheden ved Fordelingen af Amtsskattebyrden bliver ramt uforholdsmæssig haardt i Forhold til, hvad han var blevet, hvis han havde boet i en bedre stillet Landkommune. I mine Øjne er Fordelingsgrundlaget for den Del af Skattebyrden, vi her taler om, altsaa meget uheldig.

Af de Grunde, jeg her har nævnt, i Forbindelse med dette, at mit Parti i sin Tid havde ønsket at faa en Amtsskatteordning, der tog Hensyn til Landbruget i Krisetider, men ikke betød, at det skulde have en i vore Øjne urimelig Lettelse, naar Forrentningen var tilfredsstillende, kan vi ikke medvirke til, at dette Lovforslag bliver til Lov. Fra vort Parti kan man ikke vente Støtte til, at der skal blive en Lov ud af dette Lovforslag.

Lehwald: Forslaget om kommunal Skattelettelse, der her er forelagt af det ærede 5te tingvalgte Medlem (Rasmussen Flemløse), er et Forslag, der som andre tidligere Forslag i denne Retning tilsigter en mere og mere nødvendig Omlægning og Lettelse af de kommunale og amtskommunale Ejendomsskatter, der mange Steder i Landet er ved at naa en saadan Højde, at den Tid ikke kan være fjern, da de fuldstændigt eksproprierer Ejendommenes Værdi. Thi det er jo givet, at efterhaanden som Staten gennem nye Love paalægger Kommunerne nye og store Udgifter, maa Promillerne mange Steder stige voldsomt, fordi Fordelingstallet for faste Ejendomsskatter og Indtægtsskatter er saa vanskeligt at flytte af den simple Grund, at Ejendoms-

besidderne mange Steder er i Mindretal. Ja, mange Steder forandres Fordelingstallet af samme Aarsag i Ejendommenes Disfavør. Det modsatte burde jo ske særlig i bymæssigt bebyggede Kommuner, hvis man ikke ad Aare vil løbe den Risiko, at Kommunerne kommer til at overtage Landejendommene. I mit Amt er der Kommuner, hvor Ejendomsskatterne udskrives med fra Halvdelen til $\frac{4}{5}$ af Kommunens samlede Udgifter, idet dette var Fordelingstallet fra den Tid, da Landejendommenes Ejere i rene Landkommuner praktisk talt var dem, der skulde betale det hele, hvorfor Skatten af Nødvendigheds- eller Nemhedshensyn blev lagt over paa Ejendommene alene. Men efterhaanden som Tilflytning til Kommuner med Stationsbyer og til Oplandskommuner sker i større Udstrækning, melder Kravene sig i stedse stigende Grad til Kommunens Kasse, saa Fordelingstallet og gennem dette Ejendomsskatterne flere Steder er blevet saa urimelige, at en Revision af den kommunale Skattelov ikke kan udskydes ret meget længere.

Fejlen ved tidligere Lovgivning paa dette Omraade har været, at der ikke er lagt Loft over Ejendomsskatterne paa Landet, som der er det for Byernes Vedkommende, og Kravet maa være at faa de faste Ejendomsskatter ned paa det Niveau, de var paa i 1914. Det er et retfærdigt Krav, som Landbruget i alle Tilfælde maa kunne stille i den nuværende Situation. For Amtskommunernes Vedkommende, i alt Fald for mit Amts Vedkommende, var det meget generende, at § 50 i den gamle Lov blev strøget, og denne Ændring sammen med Ændringen i Forholdstallet mellem Grundskyld og Ejendomsskyld har bevirket, at Grundskyldspromillen i Aar er oppe paa 8,6. De Opgaver, som Amterne har — jeg skal her kun nævne Opgaver som Opretholdelse af Sygehuse og Politi—, er saa omfattende og almennyttige, at det er en Urimelighed, at Ejendomsbesidderne alene skal bære disse, og da særlig for de Amters Vedkommende, der har været nødt til tidligere at benytte § 50 i den gamle Lov for ikke at belaste Ejendommene for stærkt.

Som anmeldt her i det høje Ting agter mit Parti ogsaa at forelægge Forslag til Lov om Ændringer i Lovgivningen om Beskatning til Sogne- og Amtskommuner af faste Ejendomme. I Hovedsagen er Maalet det samme: en paatrængende Lettelse af Landbrugets faste Ejendomsskatter. Om Midlerne til dette Maals Opnaelse kan der være divergerende Meninger, men jeg skulde dog tro, det kunde lykkes at